

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 245/2020
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог ЈП Емисиона техника и везе Београд, ул. Кнеза Вишеслава број 88, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца Радио телевизије Војводине Нови Сад, улица Игњата Павласа број 10, чији је пуномоћник Др Синиша Новковић, адвокат у ..., ради исплати по тужби и по противтужби, одлучујући о ревизијама обеју парничних странака изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 5778/18 од 13.12.2019. године, у седници већа одржаној 12.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца-противтуженог се **ОДБИЈА**, као неоснована.

Ревизија туженог-противтужиоца се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА**, укида се пресуда Привредног апелационог суда 4Пж 5778/18 од 13.12.2019. године у делу у којем је потврђена пресуда Привредног суда у Новом Саду П 989/2016 од 29.06.2018. године у другом ставу изреке и у том делу се предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење, док се у преосталом делу **ОДБИЈА** ревизија туженог-противтужиоца као неоснована.

Образложење

Привредни суд у Новом Саду је донео пресуду П 989/2016 дана 29.06.2018. године којом је у првом ставу изреке укинуо решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду Ив 782/16 од 08.06.2016. године, у другом ставу обавезао туженог-противтужиоца (у даљем тексту тужени) да тужиоцу-противтуженом (у даљем тексту тужилац) исплати износ од 18.175.577,66 динара са законским затезним каматама на појединачне износе од одређених датума до исплате како је то наведено у том ставу изреке и износ од 616.839,00 динара на име накнаде трошкова поступка, у трећем ставу изреке одбио је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова које би тужени имао према тужиоцу у периоду од 14.02.2015. до 31.10.2015. године на име техничких услуга ради емитовања радијског програма у том периоду исплати износ од 19.772.427,32 динара са законским затезним каматама на појединачне износе како је наведено у том ставу изреке и да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова које би тужени имао према тужиоцу на име техничких услуга ради емитовања аналогног телевизијског програма у периоду од 14.02.2015. године до

15.04.2015. године исплати износ од 8.567.507,14 динара са законским затезним каматама на појединачне износе како је наведено у истом ставу изреке, у четвртом ставу изреке одбио је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да туженом исплати износ од 15.568.038,14 динара на име накнаде штете због кашњења у преузимању запослених, са законском затезном каматом почев од 14.02.2015. године до исплате и износ од 6.916.073,38 динара на име накнаде штете због кашњења у преузимању непокретности и средстава, са законском затезном каматом почев од 14.02.2015. године до исплате и захтев за накнаду трошкова парничног поступка са законском затезном каматом, и у петом ставу изреке одбио је приговор литиспенденције истакнут од стране тужиоца.

Привредни апелациони суд је донео пресуду 4Пж 5778/18 дана 13.12.2019. године којом је одбио жалбе и туженог и потврдио пресуду Привредног суда у Новом Саду П 989/2016 од 29.16.2018. године (очигледном омашком написано „од 29.16.2018. године“).

Против правноснажне другостепене пресуде су благовремене и дозвољене ревизије изјавили и тужилац и тужени. Тужилац побија другостепену пресуду у делу којим је потврђена првостепена пресуда у трећем ставу изреке, којим је одбијен његов тужбени захтев, због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом.

Тужени побија другостепену пресуду у делу у којем је потврђена првостепена пресуда у делу којем је усвојен тужбени захтев, у другом ставу изреке првостепене пресуде, и у делу којим је одбијен противтужбени захтев, у четвртом ставу изреке првостепене пресуде, због битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 18/2020, у даљем тексту – ЗПП) и нашао да је ревизија тужиоца неоснована, док је ревизија туженог делимично основана.

Побијана пресуда донета је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У делу којим је другостепени суд одлучио о жалби туженог и потврдио првостепену пресуду у другом ставу изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 18.175.577,66 динара са законским затезним каматама и износ од 616.839,00 динара на име накнаде трошкова поступка, другостепена пресуда је донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. и 2. ЗПП, која је од значаја за правилност одлуке о том тужбеном захтеву. На ову битну повреду одредаба парничног поступка основано у ревизији указује тужени.

Према изреци побијане пресуде, другостепени суд је одбио и жалбу туженог као неосновану и потврдио је пресуду Привредног суда у Новом Саду П 989/2016 од 29.6.2018. године, дакле у целости. У образложењу пресуде другостепени суд наводи да

је благовременом жалбом тужени оспорио првостепену пресуду у другом и четвртм ставу изреке из свих законских разлога. Ипак, другостепени суд даље у разложима пресуде наводи да - како тужени није изјавио жалбу против првостепене одлуке у делу у коме је усвојен тужбени захтев за износ од 18.175.577,66 динара, то је у том делу првостепена пресуда постала правноснажна. И поред овако опречних навода о садржини жалбе туженог у погледу дела првостепене пресуде која се жалбом побија, другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у целости, а није дао ниједан разлог за неоснованост жалбе туженог и правилност првостепене пресуде у усвајајућем делу за износ од 18.175.577,66 динара и камате на тај износ. Није оценио ниједан жалбени навод којим тужени побија првостепену пресуду у наведеном делу, нити је дао разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, па ни које чињенично стање прихвата, а да је од значаја за одлуку у наведеном делу. Нема ни разлога другостепеног суда о примени материјалног права ради одлучивања о правилности првостепене пресуде у наведеном делу. Зато је другостепена пресуда укинута у делу у којем је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу за тужбени захтев тужиоца у другом ставу изреке и последично у делу одлуке о трошковима парничног поступка садржане у истом ставу изреке првостепене пресуде, по одредби члана 415. став 1. ЗПП и предмет је у наведеном делу враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У односу на преостали део другостепене пресуде ревизија тужиоца и ревизија туженог нису основане.

Тужилац у ревизији не указује одређено на битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом. Тужени ревизијским наводима, осим у напред наведеном смислу, указује на изостанак разлога у другостепеној пресуди у правцу оцене изведених доказа од стране првостепеног суда, конкретно писмених доказа – споразума од 18.02.2015. и 19.02.2015. године. Међутим, таква битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП не стоји, зато што ни из ревизијских разлога, нити из утврђеног чињеничног стања не произилази да би изостанак оцене ових жалбених навода од стране другостепеног суда био од значаја за правилност одлуке о противтужбеном захтеву.

Према чињеничном стању на коме је другостепена пресуда заснована, а који се тиче тужбеног захтева тужиоца за исплату износа од 8.567.507,14 динара на име трошкова које би тужени имао према тужиоцу на име техничких услуга ради емитовања аналогног телевизијског програма у периоду од 14.02. до 15.04.2015. године и износа од 19.772.427,32 динара на име трошкова које би тужени имао према тужиоцу на име техничких услуга ради емитовања радијског програма у периоду од 14.02.2015. године до 31.10.2015. године, и у делу који се тиче противтужбеног захтева туженог, за износ од 15.568.038,14 динара на име накнаде штете због кашњења тужиоца у преузимању запослених и износа од 6.916.073,38 динара на име накнаде штете због кашњења тужиоца у преузимању непокретности и средстава, међу парничним странакама је започет поступак преузимања непокретности из средстава емисионе инфраструктуре и запослених код туженог, од стране тужиоца, у октобру 2014. године, а окончан је 31.10.2015. године. Поступак преузимања је био у вези са поступањем Владе Републике Србије, која је донела закључак 24.09.2015. године којим тужиоцу даје на коришћење непокретности и средства емисионе инфраструктуре које користи тужени. Доношењу закључка Владе Републике Србије претходила је заједничка иницијатива парничних странака из октобра 2014. године, и иницијатива тужиоца из

фебруара 2015. године. Закључак Владе Републике Србије донет је према одредбама Закона о јавним медијским сервисима („Службени гласник РС“ бр. 83/2014) којим је у члану 60. став 1. прописано да ће Влада у року од 6 месеци од дана ступања на снагу тог закона решити питање располагања непокретностима и средствима емисионе инфраструктуре које користи РТВ на основу деобног биланса са РТС, а која нису обухваћена Одлуком Владе о оснивању Јавног предузећа за управљање емисионом инфраструктуром („Службени гласник РС“ бр. 84/09), а у ставу 2. да Јавно предузеће Емисиона техника и везе преузима у року из првог става тог члана запослене Радио телевизије Војводине који обављају послове управљања, организовања, одржавања и развоја емисионе технике и веза. Закључак је нижестепених судова да је преузимање запослених код туженог од стране тужиоца зависило од поступања Владе Републике Србије, да тужилац није могао преузети имовину, нити запослене од туженог пре доношења одлуке Владе Републике Србије и да нема одговорности ни тужиоца ни туженог у вези са преузимањем истих. Конкретно, нема њихове одговорности за ток и тренутак преузимања опреме и радника од стране тужиоца, па зато нема основа за накнаду штете коју тражи тужени противтужбеним захтевом.

Закључак нижестепених судова је правилан. Према цитираној одредби Закона о јавним медијским сервисима, доношење одлука којима ће решити питања располагања непокретностима и средствима емисионе инфраструктуре која је користио тужени је у надлежности Владе Републике Србије, а према утврђеним чињеницама не произилази да је закључак нижестепених судова о изостанку одговорности тужиоца за тренутак доношења одлуке од стране Владе погрешан. Шта више, закључци које нижестепени судови изводе из утврђених чињеница у домену су чињеничног стања, које се не може побијати ревизијом. Осим тога, ревидент, тужени, у ревизији тужиоцу приговара пасивност, која би се огледала у томе што је иницирао доношење Одлуке Владе 19.02.2015. године. Међутим, према утврђеном чињеничном стању парничне странке су током дужег периода, почев од 07.10.2014. године када су поднели заједничку иницијативу министарствима за покретање поступка пред Владом Републике Србије у смислу одредбе члана 60. Закона о јавним медијским сервисима, ради решавања питања располагања непокретностима и средствима емисионе инфраструктуре и преузимања запослених код туженог, имали низ међусобних активности. Без обзира да ли су о томе споразуми од 18.02.2015. и 19.02.2015. године потписани, те валидни писмени докази, нема разлога да тужени није могао даље инсистирати на доношењу одлуке Владе Републике Србије, уколико је то било у домену парничних странака. Према томе разлози ревизије не стоје, и одлука којом је одбијен противтужбени захтев, којим тужени тражи накнаду штете која се огледа у трошковима које је имао за одржавање емисионе инфраструктуре и трошковима поводом рада запослених у радном односу код туженог, која је по одлуци Владе потом преузео тужилац, јесте правилна. Изостаје основ за накнаду штете, у смислу члана 145. Закона о облигационим односима, па без обзира да ли је закључак нижестепених судова о недоказаности висине трошкова које је тужени имао правилан или не.

Са друге стране, тужбеним захтевом за исплату износа од 19.772.427,32 динара и износа од 8.567.507,14 динара, са законским затезним каматама, тужилац тражи да се тужени обавезе на исплату износа које би био дужан тужиоцу, да је одлука Владе донета раније, на име техничких услуга ради емитовања радијског програма у периоду од 14.02.2015. до 31.10.2015. године и техничких услуга ради емитовања аналогног телевизијског програма у периоду од 14.02.2015. до 15.04.2015. године. Нижестепени судови правилно процењују да је овај захтев тужиоца апроксимативан, постављен ради

накнаде могуће штете коју би тужилац евентуално трпео, уколико би се показало да је он био одговоран за кашњење са одлукама Владе Републике Србије. Како штете нема, нема ни основа за њену накнаду. И у ревизији тужилац понавља да би његов тужбени захтев био основан само у ситуацији да је до 13.02.2015. године он преузео запослене туженог, непокретности и средства емисионе инфраструктуре, у којој ситуацији би тужени био у обавези да тужиоцу плаћа одређене услуге, који се чињенични основ није остварио. Према томе, ревизија тужиоца је неоснована.

Ово су разлози због којих је ревизијски суд одбио у наведеном делу ревизију туженог и одбио ревизију тужиоца, по одредби члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија,
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић